

wingerdblaren; in manden bloosden appels; er waren goudbronzen peren en vreemd scharlaken rood scheen nog een zuidelijker zon te gloeien over rijpgezwollen tomaten.

Voorbij de Nieuwstraat luwde de Donderdagsche drukte wat; Simon hield de kleine steentjes, lichtte nu en dan even de hand op, als een voorbijganger groette, niet gewoon als hij was voor mindere menschen en in 't algemeen voor menschen, die niet tot zijn kring behoorden, als wedergroet zijn hoed af te nemen.

Voor hem op de steentjes schommelde een Arnemuïdsche vischvrouw haar manden aan het juk in zachte deining; de handen op de heupen, de wollen kousenvoeten in sliffende muilen, de muts als een witte aureool om het frissche forsche gezicht; telkens deed ze haar roep: „Scharre... tjoes!” laag beginnend met dan plots een hoogen schallenden toon naar boven: „Scharre... tjoes!”

De vischlucht, die van haar afwoei, ontstemde Simon even; hij liep haar voorbij.

Overall op de kaai waren schuursters en meiden aan 't werk; ramen stonden open; hij keek er werktuigelijk in; in 't nuchtere morgenlicht leken de interieurs valig verschoten met telkens schrill-duidelijk vreemd-intieme dingen, vergeelde portretten in zwarte lijsten aan den wand, een paar afgetrapte pantoffels eenzaam op een canapé, een nog niet afgenomen ontbijttafel met een omwaschbakje, waar een kwastje in stond; soms ook een dame in onoogelijk morgentoilet met papillotten, die stof afnam van een schoorsteenmantel; een smoezelige dienstmeid met stoffer en blik, geknield op een tapijt in een krans van natte kwakjes theeblaren.

Aan de deuren glunderden en ginnegapten meiden met slaggers- of kruideniersjongens, gaven elkaar boekjes in vetterig blikken omhulsels.

Van de kruinen der boomen langs de kaai streken telkens vluchten bruingele blaren op het water neer; een beurtschipper boomde daar langzaam zijn vaartuig; 't water klotste slapjes voor den rondentjalkboeg.

Op de bateau-port vertraagde Simon een oogenblik zijn gang, keek naar de mailboot, die in het droogdok stond; een wonderlijk massaal gevaarte met de twee dikke gele pijpen; een stuk speelgoed uit een reuzenland leek het, neergeploft in de ovale omlijsting der oude huizen op de kaden; kleintjes daarachter stond nu het silhouet van de Langejan in de verte, tegen den bleekblauwen hemel; er dreunde een holle davering door de lucht van klinkwerk, dat de oude huizengevels denderend weerkaatsten.

Simon keek naar links, daar stond nog het oude familiehuis der Bouvignes met het familiewapen in de timpaan.